

РЕШЕНИЕ

№ 2659

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 28.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1106** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на К. Л. В. от [населено място], Столична община, [улица], ет.1 ап.2, чрез процесуалния си представител адв. Х. Б., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006289 / 21.11.2023г., издадена от М. Ц. М. - полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС]. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон и несъобразяване с целта на закона. Твърди се от жалбоподателя, че собствения му автомобил е бил управляван от пълнолетния му син без негово знание и разрешение. Счита, че не следва да търпи негативни правни последици в неговата правна сфера, доколкото не е извършил никакво нарушение. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски. В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Представила е писмени бележки, с аргументи идентични с тези по жалбата.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи не се ангажира със становище по делото. В придружителното

писмо, с което преписката е изпратена в съда на основание чл.152 ал.2 от АПК , се прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адв. Възнаграждение.

Административен съд – София-град, в настоящия си състав , въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Спор по фактите в настоящето производство не са налице.

Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, марка „Ф. Т. “ с рег. [рег.номер на МПС] .

Не се оспорва и обстоятелството ,че водача на процесния автомобил,чиято регистрация е прекратена е пълнолетния син на К. Л. В. и че същия /водача/ не притежава СУМПС.

С обжалваната заповед № 23-4332-006289 / 21.11.2023г , издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейският инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 16.11.2023г. около 02.33ч. в [населено място] е осъществено управление на посочения по-горе лек автомобил от В. К. В. - лице, което „не притежава СУМПС – неправопособен водач, за което на последния е съставен - АУАН № 798611/16.11.2023г / л.11 от делото / . Нарушението е установено на горепосочената дата и час , в [населено място] по ул.Житница с посока на движение от бул.Ц. Б. III към бул.Н. М..

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 18.01.2024г., а жалбата до съда е подадена на 23.01.2024г.,с което е спазен срока по чл.149 ал.1 от АПК. Жалбоподателя е адресат на акта ,поради което същия има правен интерес да обжалва ,заповедта .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобразява следното:

Според текста на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП ,за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от

Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, и втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, както и при първата, ПАМ се налага на собственика.

При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност. По делото се установява, че собственикът на автомобила /жалбоподател в настоящия процес/ не е положил дължимата грижа и е допуснал ползването му от лице, което е сред изброените в хипотезата на чл. 171, ал.1, т. 2а от ЗДвП. Обстоятелството, че без негово знание и разрешение, пълнолетния му син е шофирал автомобила, не може да автоматично да освободи от отговорност собственика на автомобила. Напротив, доколкото няма официални данни за противоправно отнемане на автомобила от В., нито дори твърдение в тази насока, съдът приема, че жалбоподателят с поведението си е допуснал извършване на нарушението. Законът не изисква като предпоставка за налагане на ПАМ да се установява, че ползването на автомобила от неспособно лице е станало с разрешението на собственика. Процесната ПАМ не е предвидено да се налага на собственик, предоставил за ползване автомобила си на неспособно лице, а на собственик, чийто автомобил се управлява от неспособно лице, т.е. достатъчно е обективно да се установи управлението на автомобила от неспособно лице.

Възражението на жалбоподателя, че с оспорената заповед за налагане на ПАМ се ограничава недопустимо правото му на собственост, съдът намира за неоснователно, поради следното:

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори,

ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неправоспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от други неправоспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация:

По делото се установи допускане на ползване на автомобила поради небрежност на собственика, от водач, който не е правоспособен. Като собственик на автомобила жалбоподателят е длъжен така да си служи с него, че да не допуска автомобилът да се ползва от лице, което няма право да управлява МПС. Като не е изпълнил това си задължение, съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, втори състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Л. В. от [населено място], Столична община, [улица], ет.1 ап.2, чрез процесуалния си представител адв. Х. Б., срещу заповед за прилагане на

принудителна административна мярка № 23-4332-006289 / 21.11.2023г., издадена от М. Ц. М. - полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: